

— Какво да правимъ сега?—извикалъ шивачътъ.
— Ще кажатъ хората, че ние сме го убили. А за убийство законитѣ сж строги.

— Знаешъ ли какво? казалъ жена му. — Вънъ е тъмно. Въ съсѣдната улица живѣе лѣкарь-евреинъ. Ще занесемъ мъртвеца и го туримъ до самата врата и ще почукаме. Който отвори, ще го блъсне по стълбата, и лѣкарьтъ ще помисли, че е умрѣлъ отъ падането.

Казано-сторено. Занесли мъртвеца, почукали на вратата, отворилъ евреинътъ вратата и го блъсналъ. Мъртвецътъ се търкулилъ по стълбата.

— Вай! какво свършихъ!—казалъ той и викналъ за свѣщъ. Дигналъ Гръбля и го внесълъ въ стаята. Той се смутилъ, като си помислилъ, че Гръблю е умрѣлъ отъ падането.

— Какво се маешъ още? викнала жена му, която се събудила. Да махкаме този трупъ отъ кѣщи, защото, ако се научи султанътъ начаса ще те обѣси. Още додѣто е тъмно да го пуснемъ прѣзъ куминя въ кѣщата на съсѣда-мохамеданинъ.

Речено-сторено.

Тъкмо мохамеданинътъ билъ се върналъ вкѣщи и тѣ пуснали мъртвеца прѣзъ куминя. Чуло се шумъ, погледналъ мохамеданинътъ и що да види; подъ огнището висятъ два крака.

— Вънъ, крадецо, вънъ! — развикалъ се разярено той.

Мъртвецътъ не мърдалъ. Той билъ се качилъ въ куминя. Ядосалъ се мохамеданинътъ, издърпалъ го, стисналъ го за шията, ритналъ го нѣколко пѣти и го тръшналъ на земята. Като му отминалъ яда, изплашенъ забѣлѣжилъ, че човѣкътъ не мърда.

— Бре, каква я свършихъ! Той е цѣлъ поси- нѣлъ, — азъ съмъ го удушилъ.

Безъ да губи врѣме, мѣтналъ го на грѣбъ и го изнесълъ.

Зазорявало се. По улицитѣ нѣмало още жива душа. Той оставилъ мъртвеца въ една скришна улица и боязливо се върналъ.